

## STEFAN PRZYBYŁAK (1901-1977)



Urodził się 24 sierpnia 1901 roku w Bodzewie. Syn Walentego i Rozalii z domu Kasprzak. Ukończył szkołę elementarną. W 1919 roku został powołany do 1. pułku strzelców wielkopolskich (późniejszy 55. pułk piechoty), z którym brał udział w walkach o wschodnią granicę II Rzeczypospolitej. Walczył na froncie litewsko-białoruskim m.in. pod Lidą, Wołkowyskiem, Wilnem, Dźwińskiem, Bobrujskiem, Borysowem, Mińskiem. Po zakończeniu kampanii wojennej kontynuował służbę wojskową jako żołnierz zawodowy. 15 maja 1922 roku został skierowany do Szkoły Podoficerskiej w 56. pułku piechoty w Krotoszynie, którą ukończył 20 września 1922 roku. Następnie otrzymał przydział do służby w Korpusie Ochrony Pogranicza. Po kilkuletniej służbie 2 listopada 1926 z 3. batalionu został skierowany do Szkoły Podoficerów Zawodowych w Ostrorogu, którą ukończył 30 kwietnia 1927 roku. Potem został desygnowany na dowódcę placówki Korpusu Ochrony Pogranicza, najpierw w Łucku, a następnie w Równem, Stryju i Kobryniu. 20 grudnia 1928 roku ukończył trzymiesięczny kurs w zakresie broni maszynowej w Centralnej Szkole Strzelniczej w Toruniu.

Swoje wysokie umiejętności strzeleckie dokumentował sukcesami w zawodach dywizyjnych, m.in. w 1933 roku dwukrotnie zdobył drugie miejsca, w tym w strzelaniu z broni maszynowej. W tymże roku został także wyróżniony Odznaką Strzelecką III stopnia, a w 1939 roku Odznaką Sportową II klasy. W 1930 roku w Gostyniu zawarł związek małżeński z Marianną Buszewicz. Krótco potem przeniesiony został do 55. pułku piechoty w Lesznie. Od 1932 roku był zastępcą dowódcy plutonu w Szkole Podoficerskiej dla Małoletnich Nr 1 w Koninie przy 55. pułku piechoty. W latach 1936-1939 był szefem sztabu w Szkole Podoficerskiej w Lubawie.

We wrześniu 1939 roku brał udział w wojnie obronnej Polski. Walczył w rejonie Kutna. Po wydostaniu się z okrążenia dotarł do Warszawy. W stolicy został wcielony do zgrupowania obronnego Warszawy do 144. pułku piechoty. W toku walk został awansowany na stopień starszego sierżanta. Po kapitulacji Warszawy dostał się do niewoli niemieckiej. Zwolniony czasowo z obozu wrócił do Konina, gdzie przebywała jego rodzina. Z nią przeniósł się do Gostynia. Po jakimś czasie wywieziony został do III Rzeszy i wcielony do batalionu roboczego naprawiającego zniszczone w wyniku nalotów bombowych aliantów mosty i szlaki komunikacyjne (kolejowe) w rejonie Dortmundu, Kassel i Bremy. Batalion działał także na terenie frontu wschodniego.

W 1945 roku powrócił do Gostynia. Zorganizował tu placówkę rejonową Straży Ochrony Kolei, w której pełnił funkcję komendanta. 22 września 1947 roku w Świebodzinie ukończył kurs Komendantów Wartowni Służby Ochrony Kolei. Do 1950 roku pełnił funkcję Inspektora Wojewódzkiego SOK na Okręg Poznański. W latach 1951-1955 piastował stanowisko dyżurnego ruchu kolei w Gostyniu, a następnie objął posadę kierownika Biura Stacji Kolejowej w Gostyniu.

Był aktywnym działaczem w gostyńskiej organizacji PCK. Był członkiem i wieloletnim sekretarzem gostyńskiego Koła ZBoWiD. W 1966 roku przeszedł na emeryturę. W 1972 roku został awansowany do stopnia podporucznika w stanie spoczynku.

Zmarł 19 sierpnia 1977 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

U honorowany był wieloma odznaczeniami: Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921, Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem za Warszawę (1939-1945), Medalem Zwycięstwa i Wolności 1945, Brązowym Krzyżem Zasługi, Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę w Wojsku, odznakami pamiątkowymi: Frontu Litewsko-Białoruskiego, 56 Pułku Piechoty, 55 Poznańskiego Pułku Piechoty, Szkoły Podoficerskiej Piechoty dla Małoletnich Nr 1 w Koninie, 73 Pułku Piechoty, Korpusu Ochrony Pogranicza.

Informacje syna Eugeniusza Przybyłaka – zbiory rodzinne; USC Gostyń; R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 196-198.